

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 390/08-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. apríla 2009 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej a zo sudcov Milana Ľalíka a Petra Brňáka v konaní o sťažnosti spoločnosti D., spol. s r. o., N., zastúpenej advokátom JUDr. Ľ. M., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 217/2007 z 28. mája 2008 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo spoločnosti D., spol. s r. o., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 217/2007 z 28. mája 2008 p o r u š e n é b o l i .

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 217/2007 z 28. mája 2008 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ď a l š i e k o n a n i e .

3. Vo zvyšnej časti sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

4. Spoločnosti D., spol. s r. o. náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e:

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 390/08-11 z 26. novembra 2008 prijal na ďalšie konanie sťažnosť spoločnosti D., spol. s r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Obo 217/2007 z 28. mája 2008.

2. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že v postavení žalovaného bola účastníčkou konania vedeného Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. Z-2-43 Cb 350/98 (ústavný súd uvádza, že ide o zjavnú chybu, pretože správne má byť sp. zn. „Z-2-43 Cb 350/96“+pozn.), v ktorom krajský súd rozhodol v súlade so žalobným návrhom rozsudkom z 25. júna 2001. Proti uvedenému rozsudku podala sťažovateľka odvolanie, na podklade ktorého najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Obo 235/01 z 3. apríla 2003 rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Podané odvolanie sťažovateľky nebolo spoplatnené podľa zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), napriek tomu však odvolací súd konal a v odvolacom konaní rozhodol. Lehota na vyrubenie poplatku podľa sťažovateľky uplynula v súlade s § 13 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch 31. decembra 2004.

Krajský súd po vrátení veci najvyšším súdom opätovne rozhodol rozsudkom v súlade

s podanou žalobou 24. novembra 2003. Sťažovateľka proti rozsudku podala včas odvolanie. Krajský súd vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku výzvou doručenou jej 6. decembra 2006, čo bolo podľa nej skoro dva roky po uplynutí lehoty, s ktorou zákon o súdnych poplatkoch spája zánik práva vyrubiť súdny poplatok za odvolanie. Uznesením z 20. augusta 2007 krajský súd odvolacie konanie zastavil z dôvodu, že nebol zaplatený súdny poplatok. Sťažovateľka proti uzneseniu o zastavení konania podala včas odvolanie, v ktorom namietala nedôvodnosť, a tým aj nezákonnosť vyrubenia súdneho poplatku za odvolanie. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Obo 217/2007 z 28. mája 2008 napadnuté rozhodnutie o zastavení odvolacieho konania potvrdil, v dôsledku čoho sa uznesenie o zastavení konania stalo 14. júna 2008 právoplatným. Táto skutočnosť mala za následok, že rozsudok vo veci samej sa stal právoplatným 24. februára 2004 a vykonateľným 28. februára 2004.

3. Uznesením najvyššieho súdu bolo podľa sťažovateľky porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože zastavenie konania znamená pre ňu nemožnosť, resp. upretie jej práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom - t. j. odvolaním - svojho práva. Sťažovateľka je toho názoru, že krajský súd zastavil konanie pre nezaplatenie poplatku, na ktorého zaplatenie nebol účastník povinný, pričom ak účastníkovi konania nevznikne táto povinnosť, nemôže súd konanie zastaviť pre nezaplatenie poplatku a musí vo veci konať. Sťažovateľka napokon uviedla, že rozhodnutím najvyššieho súdu bolo porušené aj jej základné právo vlastníť majetok a právo na ochranu majetku, keďže dôsledkom nesprávneho postupu súdu pri zastavení odvolacieho konania nadobudol právoplatnosť rozsudok vo veci samej, čím jej vznikla povinnosť zaplatiť sumu 14 154 640 Sk istiny a trovy konania 500 000 Sk, čo je nesporne dopadom na jej majetok a odňatím majetku.

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vo veci samej rozhodol tak, že najvyšší súd porušil jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ďalej žiadala,

aby ústavný súd uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov konania v sume 82 298 Sk.

II.

5. Ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vyzval najvyšší súd, aby sa k prijatej sťažnosti vyjadril a oznámil, či trvá na ústnom pojednávaní. Podpredsedníčka najvyššieho súdu vo svojom vyjadrení z 12. marca 2009 uviedla: *„V predmetnej veci Krajský súd v Bratislave zastavil konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku. Sťažovateľ proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa podal odvolanie dôvodiac, že podaním druhého odvolania mu povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie nevznikla. Nezaplatenie poplatku preto nemohlo byť dôvodom na zastavenie konania. Odvolací súd uznesenie o zastavení konania potvrdil s poukazom na § 10 ods. 1 a 2 zákona o súdnych poplatkoch.*

Ak sťažovateľovi poplatková povinnosť podaním odvolania skutočne nevznikla, nebol dôvod na zastavenie konania. Ak súd prvého stupňa napriek tomu konanie zastavil a odvolací súd tento nesprávny postup v odvolacom konaní nenapravil, bola sťažovateľovi, ako účastníkovi konania, odňatá možnosť konať pred súdom (právo na to, aby bolo jeho odvolanie vecne v odvolacom konaní prejednané). Keďže takéto pochybenie zakladá prípustnosť a zároveň aj dôvodnosť dovolania... mohol sťažovateľ podaním dovolania dosiahnuť nápravu chybného postupu a rozhodnutia oboch súdov. Dovolanie však nepodal.

Sťažovateľ nepreukázal, ani netvrdí, že podmienku prípustnosti sťažnosti, stanovenú v § 53 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Sťažnosť je neprípustná, preto ju navrhujeme zamietnuť.

Netrváme na ústnom pojednávaní pred ústavným súdom.“

6. Na výzvu ústavného súdu k vhodnosti ústneho pojednávania sa právny zástupca sťažovateľky vyjadril, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania. Zároveň upravil nárok na náhradu trov konania tak, že žiada priznať sťažovateľke náhradu trov konania v sume 3 248,44 eur vrátane DPH.

7. Po podrobnom posúdení sťažnosti, uznesenia najvyššieho súdu, uznesenia krajského súdu, ako aj vyjadrenia k sťažnosti dospel ústavný súd na neverejnom zasadnutí k záveru, že základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu a jej právo na spravodlivé súdne konanie uznesením najvyššieho súdu porušené boli.

III.

8. Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Je teda garantom ústavnosti a súdnym orgánom, ktorý je povinný chrániť dodržiavanie a rešpektovanie ústavy všetkými orgánmi verejnej moci, vrátane všeobecných súdov. Dodržiavanie ústavy orgánmi verejnej moci však nemožno vzťahovať len na strohé rešpektovanie jej jednotlivých článkov. Generálna interpretačná a realizačná klauzula ustanovuje, že výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou (čl. 152 ods. 4 ústavy).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší

také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

10. Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že mu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely - prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo). K organizácii súdnej moci ústavný súd okrem iného uviedol, že ide o dva samostatné, navzájom jeden od druhého nezávislé, procesne uzavreté systémy výkonu súdnictva, pre každý z nich s osobitne vymedzeným poslaním a osobitnou rozhodovacou právomocou (II. ÚS 1/95).

Pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

11. Z týchto hľadísk potom ústavný súd posudzoval sťažnosťou namietané uznesenie najvyššieho súdu, ktorým malo dôjsť k zásahu do práv sťažovateľky.

12. Krajský súd odôvodnil uznesenie o zastavení odvolacieho konania tým, že: *„Výzvou zo dňa 15. 11. 2006 bol navrhovateľ vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie, ktoré žalobca prevzal dňa 6. 12. 2006.*

Podľa ust. § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, v znení zákona č. 531/2003 Zb., ak nebol zaplatený poplatok splatný podaním návrhu na začatie konania,

odvolania alebo dovolania, súd vyzve poplatníka, aby poplatok zaplatil v lehote, ktorú mu súd určí, ak poplatok nebol zaplatený ani v lehote určenej súdom, súd konanie zastaví. O následkoch nezaplatenia musí byť poplatník poučený.

V predmetnom konaní žalovaný súdny poplatok za podané odvolanie nezaplatil, preto súd s poukazom na vyššie citované ustanovenie odvolacie konanie zastavil. “

Krajský súd rozhodol o zastavení odvolacieho konania uznesením 20. augusta 2007. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie, ktoré odôvodnila v podstate tými istými skutočnosťami ako sťažnosť. Najvyšší súd uznesením z 28. mája 2008 uznesenie krajského súdu o zastavení odvolacieho konania potvrdil, pričom v odôvodnení uviedol: „Podľa spoločnej poznámky k položkám 1, 6, 7, 9, 14 a 16 sadzobníka súdnych poplatkov platí, že ak bol rozsudok zrušený v dôsledku odvolania, proti novému rozhodnutiu súdu I. stupňa, neplatí poplatník, ktorý už raz poplatok za odvolanie zaplatil.

Táto zmena sa však vzťahuje len na uvedené položky, pričom poplatková povinnosť je v obchodných veciach upravená pod položkou 2. Z uvedeného vyplýva, že spoločná poznámka sa na obchodné veci nevzťahuje, a preto je žalovanému daná povinnosť zaplatiť poplatok za odvolanie. K zmene došlo až novelou zákona o súdnych poplatkoch č. 24/2007 Z. z. účinnej od 1. 1. 2008.

Z ust. § 10 ods. 1 a 2 zák. č. 71/1992 Zb. súdnych poplatkoch v platnom znení vyplýva, že ak sa poplatok splatný podaním návrhu na začatie konania, za odvolanie alebo dovolanie nezaplatil, a to ani dodatočne v lehote, ktorú súd vo výzve určil, súd konanie zastaví, ak o následkoch nezaplatenia poplatku poplatníka poučil.

V prejednávanej veci boli všetky uvedené podmienky pre zastavenie konania splnené. Žalovaný podal odvolanie proti rozsudku krajského súdu, ktoré bolo doručené súdu I. stupňa dňa 23. 2. 2004. Krajský súd v súlade s ust. § 13 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch vyzval žalovaného výzvou zo dňa 15. 11. 2006 na zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie vo výške 600 000 Sk. Výzva bola žalovanému doručená dňa 6. 12. 2006 a obsahovala aj poučenie o následkoch nezaplatenia súdneho poplatku. Keďže žalovaný súdny poplatok za odvolanie neuhradil ani do 20. 8. 2007, krajský súd rozhodol o zastavení konania.

Žalovaný nepreukázal že využil zákonnú možnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie do konca lehoty na odvolanie proti uzneseniu o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, kedy by súd prvého stupňa toto uznesenie zrušil podľa § 10 ods. 3 zák. č. 71/1992 Zb.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie krajského súdu podľa ust. § 219 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.“

IV.

13. Platenie súdnych poplatkov je imanentnou súčasťou občianskeho súdneho konania a právne je upravené zákonom o súdnych poplatkoch a tiež zákonom č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov. Zaplatenie súdneho poplatku je v prípadoch ustanovených zákonom o súdnych poplatkoch predpokladom toho, aby súd vo veci konal a o uplatnenom nároku meritórne rozhodol. Zákonodarca zákonom o súdnych poplatkoch ustanovil, ktoré úkony a konania súdov sú spoplatnené súdnymi poplatkami (§ 1 ods. 1 a 2 zákona o súdnych poplatkoch a sadzobník súdnych poplatkov, ktorý je prílohou zákona o súdnych poplatkoch). Zákonodarca zároveň ustanovil druhy konaní, ktoré sú od poplatkov oslobodené a taktiež osoby, ktoré sú od poplatkov oslobodené (§ 4 ods. 1 a 2 zákona o súdnych poplatkoch).

14. Zákon o súdnych poplatkoch bol okrem iného zmenený a doplnený aj zákonom č. 273/2007 Z. z. (ďalej len „novela zákona o súdnych poplatkoch“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2007. Novelou zákona o súdnych poplatkoch sa okrem iného menil aj § 10 zákona o súdnych poplatkoch, ktorý upravuje následky nezaplatenia súdneho poplatku. Podľa § 10 ods. 1 prvej a druhej vety zákona o súdnych poplatkoch v znení účinnom od 1. júla 2007 ak nebol zaplatený poplatok splatný podaním návrhu na začatie konania alebo dovolania, prvostupňový súd vyzve poplatníka, aby poplatok zaplatil v lehote, ktorú určí spravidla v lehote desiatich dní od doručenia výzvy; ak aj napriek výzve poplatok nebol zaplatený v lehote, súd konanie zastaví. O následkoch nezaplatenia poplatku musí byť poplatník vo výzve poučený.

Podľa § 18a ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch (prechodné ustanovenia) v znení účinnom od 1. júla 2007, od 1. júla 2007 sa odvolacie konanie pre nezaplatenie poplatku za odvolanie nezastaví ani v konaniach začatých do 30. júna 2007 a neprávoplatné uznesenia o zastavení konania pre nezaplatenie poplatku za odvolanie sa stávajú neúčinnými.

15. Za tohto zákonného stavu neostáva ústavnému súdu iné ako konštatovať, že krajský súd pri rozhodnutí o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku za odvolanie, ktoré urobil 20. augusta 2007, nerešpektoval citované zákonné ustanovenia zákona o súdnych poplatkoch v znení účinnom od 1. júla 2007. Tieto zákonné ustanovenia nerešpektoval ani najvyšší súd, keď uznesenie krajského súdu uznesením z 28. mája 2008 potvrdil. Tak krajský súd, ako aj najvyšší súd v odôvodnení svojich uznesení uvádzajú paragrafové znenie zákona o súdnych poplatkoch účinné do 30. júna 2007 aj napriek tomu, že rozhodovali až po nadobudnutí účinnosti už uvedenej novely zákona o súdnych poplatkoch. Účastník občianskeho súdneho konania má pritom legitímne právo očakávať, že súd rozhodujúci v jeho veci pozná právo (*iura novit curia*) a rozhodne podľa práva. Nerešpektovanie zákonného zákazu zastavenia odvolacieho konania pre nezaplatenie súdneho poplatku za odvolanie krajským súdom, ako aj najvyšším súdom síce spočíva v rovine porušenia podústavného práva, avšak v prípade sťažovateľky viedlo zároveň k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ak najvyšší súd neposkytol sťažovateľke súdnu ochranu a potvrdil uznesenie krajského súdu o zastavení konania pre nezaplatenie poplatku, ktoré bolo v priamom a očividnom rozpore so zákonným zákazom takéhoto postupu, samotný najvyšší súd porušil tieto práva sťažovateľky. Zastavenie súdneho konania v štádiu odvolacieho konania z dôvodu, pre ktorý sa podľa účinnej právnej úpravy konanie nezastaví, totiž znamená, že o odvolaní sťažovateľky sa bez zákonného dôvodu meritórne nerozhodlo. Tým možno bez ďalšieho konštatovať, že najvyšší súd uznesením z 28. mája 2008 sp. zn. 4 Obo 217/2007 porušil základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu a jej právo na spravodlivé súdne konanie. Preto ústavný súd vyslovil porušenie týchto práv sťažovateľky (bod 1 výroku nálezu) a uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu).

16. Vzhľadom na skutočnosti a dôvody uvedené v 15. bode odôvodnenia tohto nálezu sa ústavný súd bližšie nezaoberal inými dôvodmi, ktoré uviedla sťažovateľka vo svojej sťažnosti (otázka, či sťažovateľke v súvislosti s druhým odvolaním v tej istej veci vznikla alebo nevznikla poplatková povinnosť).

Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) viazaný návrhom na začatie konania, pričom zákonná požiadavka viazanosti návrhom platí zvlášť pre návrh výroku rozhodnutia ústavného súdu - petit (napr. III. ÚS 166/02). Z uvedeného potom možno vyvodiť, že ústavný súd nie je rigorózne viazaný odôvodnením sťažnosti a môže vysloviť porušenie označených práv sťažovateľky aj z iných, ako v sťažnosti uvedených dôvodov. Sťažovateľka v petite svojej sťažnosti žiadala, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd rozhodol výrokom nálezu v súlade s petitom jej sťažnosti, avšak z iných dôvodov, ako uplatnila sťažovateľka, čo ale vzhľadom na uvedené (súlad petitu sťažnosti a výroku nálezu) neznamena prekročenie jej návrhu (rozhodovanie „ultra petitum“).

17. K vyjadreniu najvyššieho súdu ústavný súd len stručne dodáva, že v právnej veci sťažovateľky nebolo vôbec dôležité, či jej v súvislosti s druhým podaným odvolaním v tej istej veci vznikla, alebo nevznikla poplatková povinnosť. Otázka vzniku poplatkovej povinnosti je inou právnou otázkou a nemožno ju zamieňať s otázkou, či súd pre nezaplatenie súdneho poplatku odvolacie konanie zastaví, alebo v konaní bude pokračovať ďalej a vec rozhodne aj bez zaplatenia súdneho poplatku, ktorý bude následne od poplatníka vymáhaný v rámci výkonu rozhodnutia. V čase rozhodovania krajského súdu o zastavení konania, ako aj najvyššieho súdu o odvolaní sťažovateľky účinná právna úprava nedovoľovala súdu zastaviť odvolacie konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku ani v prípade, že by sťažovateľke vznikla poplatková povinnosť. O to viac súd nemohol odvolacie konanie zastaviť v prípade, že sťažovateľke poplatková povinnosť nevznikla.

18. Sťažovateľka namietala aj porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Namietané porušenie týchto práv odôvodnila len tým, že dôsledkom nesprávneho postupu súdu pri zastavení odvolacieho konania nadobudol právoplatnosť rozsudok vo veci samej, čím jej vznikla povinnosť zaplatiť sumu 14 154 640 Sk istiny a trovy konania 500 000 Sk, čo je nesporne dopadom na jej majetok a odňatím majetku. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že sťažovateľka nepreukázala konkrétnu príčinnú súvislosť medzi namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu a základným právom vlastníť majetok (právom na ochranu majetku), ktorého porušenie namietala. Preto ústavný súd sťažnosti tejto časti nevyhoviel (bod 3 výroku nálezu).

19. Ústavný súd sťažovateľke nepriznal náhradu trov konania (bod 4 výroku nálezu) aj napriek tomu, že v konaní bola v prevažnej časti úspešná. Trovy jej neboli priznané z dôvodu, že ústavný súd vyslovil porušenie jej označených práv a zrušil uznesenie najvyššieho súdu primárne z iných dôvodov, ako uvádzala sťažovateľka v sťažnosti. Na okraj ústavný súd dodáva, že právo na náhradu trov konania nie je samozrejým nárokom žiadneho sťažovateľa v prípade jeho úspechu v konaní a ústavný súd ho priznáva len v odôvodnených prípadoch (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. apríla 2009